

LBRIS

We know
books

JOHN GRISHAM
titluri publicate

THRILLER JURIDIC

...Și vreme e ca să ucizi

Firma

Cazul Pelican

Clientul

Camera morții

Omul care aduce ploaia

Juriul

Partenerul

Avocatul străzii

Testamentul

Frăția

Moștenitorii

Maestrul

Ultimul jurat

Mediatorul

Apelul

Asociațul

Mărturisirea

Litigiul

Șantajul

Șirul de platani

Muntele familiei Gray

Avocatul rebel

Informatorul

Negustorul de manuscrise

Barul Rooster

Ziua răzbunării

Îngerii dreptății

Uragan pe insula Camino

SPORT

Campionul din Arkansas

Calico Joe

UMOR

Un altfel de Crăciun

Fotbal și pizza

POVESTIRI

Ford County

NONFICȚIUNE

Nevinovatul

TINERI

Theodore Boone: Puștiul avocat

Theodore Boone: Răpirea

Theodore Boone: Acuzatul

Theodore Boone: Amenințarea

JOHN
GRISHAM

ȘI VINE VREMEA
ÎNDURĂRII

Traducere din limba engleză
GABRIEL STOIAN

LBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GRISHAM, JOHN

Și vine vremea îndurării / John Grisham ; trad. din lb. engleză:
Gabriel Stoian. - București : RAO Distribuție, 2021

ISBN 978-606-006-684-2

I. Stoian, Gabriel (trad.)

821.111

În memoria lui

SONNY MEHTA

Președinte al editurii Knopf, redactor-șef, editor

RAO Distribuție

Str. Bârgăului nr. 9-11, București, România

www.raobooks.com

www.rao.ro

JOHN GRISHAM

A Time for Mercy

Copyright © 2020 by Belfry Holdings, Inc.

Toate drepturile rezervate

Și vine vremea îndurării

© RAO Distribuție, 2021

Pentru versiunea în limba română

2021

ISBN 978-606-006-684-2

N efericita căsuță se afla undeva în zona rurală, la aproape zece kilometri la sud de Clanton, unde se ajungea pe un drum vechi de țară, care nu ducea mai nicăieri. Casa nu se vedea dinspre drum și se ajungea la ea pe un drumeag sinuos presărat cu pietriș, care cobora, urca și se unduia, astfel încât noaptea lumina farurilor mătura ferestrele și ușa din față, ca și cum i-ar fi avertizat pe cei care așteptau înăuntru. Poziția izolată a casei sporea groaza iminentă.

Luminile farurilor au apărut în cele din urmă la mult timp după miezul nopții, spre dimineața zilei de duminică. Au măturat casa și au aruncat umbre tăcute și rău prevestitoare, care au dispărut când mașina a coborât o pantă, ajungând în apropiere de casă. Cei dinăuntru ar fi trebuit să doarmă de ore bune, însă somnul nu era posibil în acele nopți îngrozitoare. Aflată pe canapeaua din salon, Josie a inspirat adânc, a rostit o rugăciune scurtă și s-a apropiat de fereastră ca să vadă mașina. Se deplasa sinuos și se legăna ca de obicei ori era bine stăpânită? Era el beat ca întotdeauna în acele nopți sau renunțase la băutura? Josie purta un neglijeu îndrăzneț, ca să-i distragă atenția și probabil să îi schimbe dispoziția dintr-una violentă într-una romanțioasă. Mai purtase acel neglijeu și lui îi plăcuse.

Mașina a oprit alături de casă, iar ea l-a urmărit coborând. El a pornit împleticit și s-a împiedicat în câteva rânduri, iar Josie și-a făcut curaj pentru ceea ce avea să urmeze. S-a dus la bucătărie, unde

lumina era aprinsă, și a așteptat. Alături de ușă, și în parte ascunsă într-un colț, era o bătă de baseball din aluminiu care îi aparținea fiului ei. O așezase acolo pentru cazul în care el s-ar fi luat de copii. Se rugase să aibă curajul de a o folosi, dar încă avea îndoiele. El s-a proptit greoi de ușa bucătăriei, apoi a scuturat clanța, ca și cum ar fi fost încuiată – dar nu era. În cele din urmă, cu o lovitură de picior, a deschis ușa, care s-a izbit de frigider.

Stuart era un bețiv violent, care nu se putea controla. Tenul palid de irlandez îi era congestionat, obrații îi erau stacojii, iar ochii îi luceau, radiind o flacăra stârnită de whisky pe care ea o văzuse de prea multe ori. Deși avea doar treizeci și patru de ani, Stuart începuse să încărunească și să chelească și încerca să ascundă asta pieptându-și șuvițele rămase peste cap, dar după câte o noapte petrecută în bar, rămânea cu ele atârându-i peste urechi. Nu avea tăieturi sau vânătăi pe față, iar acesta era un semn bun – sau poate că nu. Îi plăcea să se încaiere în baruri, iar după câte o noapte violentă, de obicei își oblojea rănile și se ducea direct la culcare. Dacă însă avea parte de o seară fără nicio încăierare, venea acasă cu chef de scandal.

– Ce dracu' e cu tine trează la ora asta? s-a răstit el, în timp ce încerca să închidă ușa în urma lui.

Cât de calm putea, Josie i-a răspuns:

– Te așteptam, dragul meu. Ești bine?

– Nu-i nevoie să mă aștepți. Ce oră e, două dimineața?

Josie i-a zâmbit dulce, ca și cum totul ar fi fost bine. Cu o săptămână în urmă, hotărâse să se ducă în pat și să îl aștepte acolo. Stuart venise acasă târziu, apoi urcase la etaj și îi amenințase copiii.

– E cam două, a spus ea încet. Hai la culcare!

– De ce ești îmbrăcată în halul ăsta? Arăți ca o târfă. A trecut careva pe-aici în seara asta?

Asta devenise o acuzație obișnuită în ultima vreme.

– Sigur că nu, a răspuns ea. M-am pregătit pentru culcare.

– Ești o curvă.

– Hai, Stu! Mi-e somn. Vino să ne culcăm!

– Cine-i individul? a mârâit el, lăsându-se pe spate și reze-mându-se din nou de ușă.

– Cine e... cine? Nu e nimeni. Am stat aici toată noaptea, eu și copiii.

– Ești o curvă mincinoasă, știi asta?

– Stu, nu mint. Hai la culcare! E târziu.

– În seara asta am auzit pe cineva spunând că a văzut camioneta lui John Albert pe-aici acum vreo două zile.

– Cine-i John Albert?

– Auzi la ea, curva, nu știe cine-i John Albert! Știi prea bine cine-i John Albert. S-a îndepărtat de ușă și a făcut câțiva pași spre ea, pași nesiguri, încercând să-și păstreze echilibrul ținându-se de blatul din bucătărie. A arătat apoi cu degetul spre ea și a spus: Ești o curviștină și îi aduci aici pe vechii tăi prieteni. Te-am avertizat să nu...

– Stuart, ești singurul meu prieten. Ți-am spus asta de o mie de ori. De ce nu mă crezi?

– Pentru că ești o mincinoasă! Și te-am mai prins cu minciuna. Ai uitat de cardul ăla de credit? Târfă!

– Hai, Stu, asta a fost anul trecut și am depășit situația.

El s-a repezit spre ea și a prins-o de o încheietură cu mâna stângă, rotind larg mâna dreaptă. Cu palma desfăcută a plesnit-o apoi peste falcă. S-a auzit un pocnet puternic, oribil, de carne lovită peste carne. Josie a strigat de durere și de șoc. Își spusese să facă orice, numai să nu țipe, căci copiii ei erau la etaj, într-o cameră încuiată, ascultând și auzind totul.

– Încetează, Stu! a țipat ea, după care s-a prins cu mâinile de față și a încercat să își recapete suflul. Nu mă mai lovi! Ți-am promis că o să plec și jur că am s-o fac!

El a hohotit gros și puternic și a zis:

– A, serios? Și acum unde-o să te mai duci, târfă mică? Înapoi în rulota aia din pădure? O să trăiești din nou în ea? A tras-o de

încheietură, răsucind-o, apoi și-a petrecut antebrațul gros în jurul gâtului ei și i-a mârâit la ureche: Curvo, n-ai unde să pleci, nici măcar la parcul de rulote în care te-ai născut.

În timp ce vorbea, a stropit-o cu salivă fierbinte și a răspândit duhoarea de whisky și de bere stătută peste urechea și fața ei.

Josie s-a smuls și a încercat să se elibereze, dar el i-a ridicat brațul până aproape de umăr, ca și cum ar fi vrut să îi rupă vreun os. Ea nu a putut face nimic altceva decât să țipe din nou și s-a gândit cu milă la copii în timp ce făcea asta.

– Stu, îmi rupi brațul! Te rog, încetează!

El i-a coborât brațul câțiva centimetri, însă a apăsat-o mai tare. Apoi i-a spus la ureche cu glas șuierat:

– Unde să pleci? Ai un acoperiș deasupra capului, mâncare pe masă, o cameră pentru copiii ăia împuțți ai tăi – și vorbești de plecare? Nu cred!

Ea s-a încordat și s-a mișcat șerpuit în încercarea de a se elibera, dar el era un bărbat puternic, cu un temperament dement.

– Stu, îmi rupi brațul! Te rog, dă-mi drumul!

În loc să îi dea drumul, el a tras-o și mai tare de braț, până când ea a scos un răcnet. L-a lovit cu călcâiul, nimerindu-l în fluierul piciorului, apoi s-a răsucit și, cu cotul brațului stâng, l-a nimerit în coaste. Asta l-a luat prin surprindere o clipă, dar nu l-a afectat prea mult; ei însă i-a permis să se elibereze și să răstoarne un scaun de bucătărie. Un alt zgomot care a speriat copiii.

El s-a năpustit spre ea ca un taur întărit, a prins-o de gât și a ținut-o de perete, după care și-a înfipt unghiile în mușchii gâtului ei. Josie nu a mai putut striga, nici înghiți, nici răsufla, iar sticlirea dementă din ochii lui i-a confirmat că aceea era ultima lor ceartă și încăierare. Acela era momentul în care el avea să o ucidă. A încercat să îl lovească rapid cu piciorul, dând greș, iar el, într-o străfulgerare, i-a tras un pumn puternic în bărbie, care a făcut-o să își piardă cunoștința. S-a năruit pe podea și a aterizat pe spate, cu picioarele

desfăcute. Avea neglijelul deschis și sânii expuși. El a rămas alături de ea o secundă sau două pentru a-și admira opera.

– Târfa m-a lovit prima, a bolborosit el, după care s-a dus la frigider, a găsit o doză de bere, i-a desfăcut capacul cu un pocnet, a luat o sorbitură, s-a șters la gură cu dosul mâinii și a așteptat să vadă dacă ea avea să se trezească ori dacă avea să rămână pe jos toată noaptea. Josie nu se mișca, așa că el s-a apropiat și mai mult ca să se asigure că respira.

Fusese bătauș pe străzi toată viața și știa care era prima regulă: „Dă-le una tare-n barbă și-i liniștești imediat!”

În casă era liniște și neclintire, dar știa că la etaj se aflau copiii, care se ascundeau și așteptau.

*

Drew era cu doi ani mai mare decât sora lui, Kiera, însă, ca mai toate schimbările normale din viață, pubertatea întârzia. Avea șaisprezece ani, dar era scund pentru vârsta lui și îl irita statura proprie, mai ales când stătea alături de sora lui, care traversa încă o etapă stângace de dezvoltare. Cu toate acestea, ceea ce nu știau ei era că avuseseră tați diferiți și că dezvoltarea lor fizică n-avea să fie niciodată în armonie. Lăsând deoparte ereditatea, în acele momente erau legați unul de celălalt la fel de strâns ca oricare alți frați în timp ce ascultau îngroziți cum mama lor îndura o nouă bătaie.

Violența era în creștere, iar abuzurile deveniseră tot mai frecvente. O implorau pe Josie să plece, iar ea le promitea mereu, dar știau cu toții că nu aveau unde să se ducă. Ea îi asigura că lucrurile aveau să fie mai bune, că Stu era un bărbat cumsecade atunci când nu bea, iar ea era hotărâtă să îl iubească pentru a-l face să ducă o viață mai sănătoasă.

Nu aveau unde pleca. Ultimul lor „cămin” fusese o rulotă veche aflată în curtea din spate a unei rude îndepărtate, căreia îi era rușine să îi știe pe proprietatea sa. Toți trei știau că îndurau viața cu

Stu doar pentru că el avea o casă adevărată, din cărămidă și cu acoperișul din tablă. Nu mureau de foame, deși încă aveau amintiri dureroase și despre asemenea momente, și mergeau la școală. Adevărat, școala era sanctuarul lor, pentru că Stu nu se apropia niciodată de acel loc. Existau probleme – progrese lente la învățatură pentru Drew, prea puțini prieteni pentru amândoi, haine vechi, cozi la cantina care distribuia hrană gratis –, dar la școală măcar erau departe de Stu și se simțeau în siguranță. Chiar și când era treaz, lucru care, din fericire, se întâmpla mai tot timpul, el se dovedea un nemernic respingător, care era iritat de faptul că trebuia să le ofere sprijin copiilor. Nu avusese copii, pentru că nu își dorise, dar și pentru că cele două căsnicii ale lui se încheiaseră la scurtă vreme după ce începuseră. Era o brută, pentru care casa era castelul propriu. Copiii erau oaspeți nepoftiți, poate chiar intruși, și, prin urmare, ei trebuiau să facă toate treburile grele. Având la dispoziție muncitori gratis, reușea tot timpul să facă liste nesfârșite de corvezi, cele mai multe având menirea de a ascunde faptul că el era doar un neghiob leneș. La cea mai neînsemnată încălcare a cuvântului lui, îi blestema pe copii și îi amenința. Cumpăra mâncare și bere pentru el și insista ca Josie să asigure hrana „lor“ din salariul ei mizer.

Însă corvezile, problemele legate de mâncare și intimidările nu se comparau nici pe departe cu violențele.

*

Josie abia răsufla și nu se mai mișca. El a rămas deasupra ei și s-a uitat lung la sânii ei, regretând, ca întotdeauna, că nu erau mai mari. La naiba, până și Kiera avea țâțe mai dezvoltate. Gândul l-a făcut să zâmbescă și a hotărât să arunce o privire. A traversat salo-nul mic și cufundat în întuneric și a început să urce treptele, făcând cât mai puțin zgomot, ca să nu îi sperie. Ajuns la jumătatea scării, a strigat cu vocea sa ascuțită de bețiv, pe un ton aproape jucăuș:

– Kiera, oh, Kiera...

În beznă, Kiera s-a cutremurat de teamă și l-a strâns mai tare de braț pe Drew. Stu a continuat să urce, călcând apăsat pe treptele de lemn.

– Kiera, oh, Kiera...

A deschis mai întâi ușa camerei lui Drew, care era neîncuiată, apoi a trântit-o. A răsucit clanța ușii Kierei și a constatat că era încuiată.

– Ha-ha, Kiera, știu că ești acolo. Deschide ușa!

S-a lăsat pe ușă cu un umăr.

Copiii stăteau împreună la capătul patului îngust și priveau fix spre ușă. În ea era proptit un drug ruginit din metal pe care Drew îl găsisese în hambar, cu care încropise un opritor de ușă, rugându-se amândoi ca el să reziste. Un capăt era proptit în ușă, iar celălalt, în cadrul metalic al patului. Când Stu a început să forțeze clanța, după cum făcuseră la o repetiție, Drew și Kiera s-au lăsat pe drugul din metal ca să sporească presiunea lui în ușă. Exersaseră această situație și erau aproape siguri că ușa avea să reziste. Plănuiseră și un atac asupra lui Stu dacă acesta reușea să spargă ușa. Kiera trebuia să se înarmeze cu o rachetă veche de tenis, iar Drew avea să scoată din buzunar un mic tub cu spray iritant și să-l folosească. Josie îl cumpărase pentru ei, pentru orice eventualitate. Se putea întâmpla ca Stu să îi bată din nou, dar măcar aveau să cadă luptând.

Stu putea sparge ușa cu ușurință. Făcuse asta cu o lună în urmă, apoi declanșase un scandal monstru când o ușă nouă îl costase o sută de dolari. La început, insistase ca Josie să o plătească, apoi dorise bani de la copii, după care încetase să mai comenteze.

Kiera încremenise de spaimă și plângea tăcut, dar se și gândea că ceea ce se întâmpla era neobișnuit. Dățile precedente când el pătrunsesese în camera ei, nu fusese nimeni acasă. Nu existaseră martori, iar el o amenințase că avea să o omoare dacă ar fi povestit. Stu o redusese la tăcere pe mama ei. Oare plănuia să îi facă și lui Drew vreun rău și să-l amenințe?

– Oh, Kiera, o, Kiera, a spus el cântat în mod ridicol, proptindu-se încă o dată în ușa.

Vocea îi era ceva mai domoală, ca și cum ar fi fost gata să renunțe.

Cei doi copii au apăsat drugul din metal și au așteptat o explozie, dar Stu a rămas tăcut. După aceea s-a retras, iar zgomotul pașilor lui s-a stins pe scară. Se lăsase liniștea.

Însă nu se auzea niciun sunet din partea mamei lor, ceea ce era totuna cu sfârșitul lumii. Ea rămăsese jos, moartă sau lipsită de cunoștință, pentru că altfel el nu ar fi urcat la etaj – sau ar fi făcut-o după o ceartă feroce. Josie avea să îi scoată ochii în somn dacă le mai făcea vreun rău copiilor ei.

*

Secundele și minutele s-au scurs dureros de încet. Kiera a încetat să plângă și au rămas amândoi pe marginea patului, așteptând ceva, un zgomot, o voce, o ușă trântită. Dar nu se auzea nimic.

În cele din urmă, Drew a spus în șoaptă:

– Trebuie să ne mișcăm.

Kiera rămăsese ca împietrită și nu i-a putut răspunde.

– Mă duc să văd ce face mama, i-a spus el. Tu rămâi aici cu ușa încuiată. Ai înțeles?

– Nu pleca.

– Trebuie. S-a întâmplat ceva cu mama, altfel ar fi urcat la noi. Sunt sigur că a pățit ceva rău. Stai liniștită și ține ușa încuiată.

A dat deoparte drugul și a deschis ușa fără să facă zgomot. S-a uitat spre scară și nu a văzut nimic altceva decât întunericul și lumina slabă a becului aprins pe verandă. Kiera s-a uitat cu atenție și a închis ușa în urma lui. Drew a făcut primul pas în jos, pe scară, ținând strâns în mână tubul cu spray iritant și gândindu-se cât de grozav ar fi fost să îl pulverizeze pe ticălos în față cu un nor de otravă, să-i ardă ochii și poate să îl orbească. Încet, a coborât pas cu pas, fără să facă niciun zgomot. Ajuns în salon, s-a oprit și, nemișcat,

a tras cu urechea. A auzit un sunet dinspre dormitorul lui Stu, aflat la capătul holului scurt. Drew a mai așteptat un moment, sperând că Stu o dusesse pe Josie în pat după ce o bătuse. Lumina din bucătărie rămăsese aprinsă. S-a uitat pe după ușă și a văzut tălpile ei dezgolite și nemișcate, apoi și picioarele. S-a lăsat brusc în genunchi și s-a strecurat pe sub masă, spre ea, după care a tras-o de un braț destul de tare, dar nu a rostit niciun cuvânt. Orice sunet îl putea aduce acolo pe Stu. A observat sânii ei dezgoliți, dar era prea înspăimântat ca să simtă vreo jenă. A zguduit-o din nou de braț și a spus suierat:

– Mamă, mamă, trezește-te!

Însă nu a primit niciun răspuns. Partea stângă a feței ei era învinețită și umflată și el a fost convins că nu mai respira. Și-a șters ochii și s-a retras, după care s-a târât spre hol. La capătul lui, ușa camerei lui Stu era deschisă, iar pe masă era o lampă aprinsă care dădea o lumină slabă și, după ce și-a concentrat privirea, Drew a văzut o pereche de ghețe atârând din pat. Cele cu botul ascuțit, din piele de șarpe, preferatele lui. Drew s-a ridicat și s-a dus repede în dormitor, iar acolo, răsfirat de-a curmezișul patului, cu brațele larg desfăcute și întinse de o parte și de alta a capului și complet îmbrăcat, era Stuart Kofler, care dormea ca într-o comă. Când Drew s-a uitat la el cu o ură neascunsă, bărbatul chiar a scos un sforăit.

Drew a urcat scara în goană și, când Kiera a deschis ușa, a strigat:

– E moartă, Kiera, mama e moartă! A omorât-o. Zace pe podeaua din bucătărie și e moartă.

Kiera s-a chircit, apoi a țipat și s-a prins de fratele ei. Amândoi au izbucnit în lacrimi când au coborât în bucătărie, unde au ridicat capul mamei lor și l-au ținut între palme. Kiera plângea și șoptea:

– Trezește-te, mamă! Te rog să te trezești!

Drew a prins-o pe mama lui de încheietura unei mâini și a încercat să îi verifice pulsul, dar nu era sigur că făcea asta cum trebuia. Nu a simțit însă nimic.

– Trebuie să sunăm la 911, a spus el.